

Kolme ongelmaa

On kolme asiaa, joita en ymmärrä. Ok, ehkä muitakin mutta ei nyt puhuta niistä. Nuo kolme ovat:

- ajan loppumattomuus** - aina sitä tulee kellosta lisää eli se ei lopu koskaan!
- avaruuden äärettömyys** - mitä sen viimeisen reunan takana on?
- miksi suomalainen (mies)veneilijä ei kouluttaudu?**

Kahdelle ensimmäiselle tuskin voimme mitään mutta kolmas on mielenkiintoinen haaste. Me hyväksymme mukisematta ja oikeastaan toivomme katsastajan käyvän kerran vuodessa kertomassa meille, että voimme veneen kannalta veneillä turvallisesti. Mutta ymmärrämmekö, että tuo katsastus koskee pääsääntöisesti vain veneen kuntoa, ei meidän kuntoamme. Meidän kuntomme on osaaminen. Kuka ja miten sitä mitataan? (Näen sieluni silmin kuinka nojaat taaksepäin ja hymyilet – minä osaan).

Jokainen, joka on veneillyt aktiivisesti yli kymmenen vuotta, luultavasti osaa kaiken oleellisen. Luultavasti. Tiedän erään veneilijän, jolla on veneensä keulassa paksu autonrenkaasta tehty törmäyssuoja. Selitys oli se, että ”hän kun aina törmää laituriin vaikka miten varoisi”. Veneilykokemusta tällä veijarilla on yli 50 vuotta. Vuodet eivät siis voi olla ainoa mittari. Joku tuntee ja vahvistaa osaamisen. Kuka ja millä kokemuksella?

Suomen Purjehdus ja Veneily ry:n (SPV) koulutusjärjestelmä pyrkii vastaamaan näihin kysymyksiin. Se jalkautuu seuroihin koulutusvastaavan vaatteissa. Koulutusvastaava, joka jokaisella itseään kunnioittavalla seuralla on – eikö ole, no hopi hopi – vastaa nimensä mukaisesti siitä, että seuralla on kouluttajia. Liitto kouluttaa kouluttajia ja kouluttajat kouluttavat veneilijöitä. Toivon, että seurakouluttajat

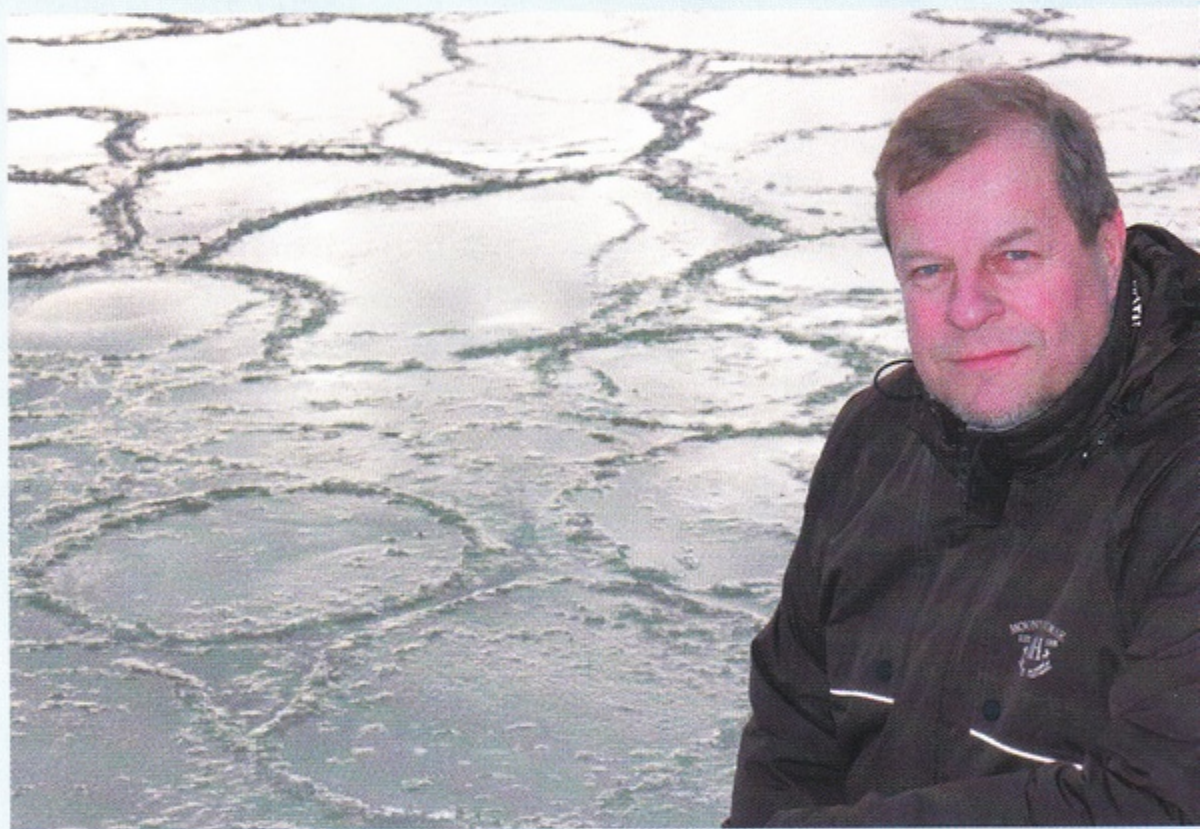
tästä kopin ja varmistavat ainakin sen, että kaikki uudet veneilijät saadaan koulutusjärjestelmän piiriin omassa seurassaan. Kokeneet ja pitkään veneilleet voivat osoittaa taitonsa seuran koulutusvastaavalle. Tämän perusteella voidaan mm. todeta riittävätkö tiedot ja kokemukset kansainvälisen huviveneenkuljettajan kirjaan. SPV:llä on valmis prosessi tuon kirjan hakemiseksi.

Miksi kouluttautua? Osaaminen on eräänlainen vakuutus ja niinpä vakuutusyhtiötkin saattavat tulevaisuudessa tukea osallaan koulutettuja ja tutkinnon suorittaneita veneilijöitä. On molempien osapuolien etu osata. Osaava ei ajokorttia tarvitse.

Tule venemessuille SPV:n osastolle keskustelemaan aiheesta. Saatat samalla saada vihiä uudesta veneilyn oppikirjasta.

Minulla oli kunnia osallistua Suomen Meripelastusseuran joulutapaamiseen. Mukavaa oli. Kuunnellessani siellä puheita ja analyyssejä mietin SMPS:n koulutusjärjestelmää. Aikuiset miehet ja naiset, vaikka olisivat kuinka kokeneita merikarhuja, aloittavat samasta nollapisteestä noviisien kanssa ja kukaan ei kyseenalaista koulutuksen tärkeyttä. Miksi näin ei voisi olla seurakoulutuksissakin?

Harri Sane

Kirjoittaja on turvallisuuskouluttaja, Suomen Purjehdus ja Veneily ry:n hallituksen jäsen ja veneilytoimikunnan puheenjohtaja sekä Espoon Veneilyturvallisuusyhdistyksen puheenjohtaja